

KözépPont

Nem rég nyílt meg a KözépPont, hozzánk közel, a Kiss János Altábornagy utcában. Sokszor elmentem mellette, de nem mentem be, mivel azt hittem, hogy ez is csak egy adománybolt a sok közül, ahol csak vásárolni lehet.

Egyik alkalommal elkísértem Annát, aki már törzsvevőnek számított, és én is bementem. Egyből szívesen fogadtak és felajánlották, hogy tegeződjünk. Amíg Anna a ruhákat nézte, én leültem egy kényelmes fotelba és elkezdtem a könyveket nézegetni. Volt köztük néhány, ami felkeltette a figyelmemet. Főleg a gyermekkönyvek. Megkérdeztem Zsuzsáékat, hogy mennyibe kerülnek, de azt mondták, azok a könyvek azért vannak ott, mert vannak, akik azért jönnek be, hogy ott a helyszínen olvassák őket, de a másik polcsoron nyugodtan választhatok.

Következő alkalommal már úgy köszöntöttek engem, mintha már régi ismerősök volnánk és teával is megkínáltak. Úgy éreztem magam, mintha a Fél-sziget Klubházban lennék. Jól elbeszélgettünk. Egyik alkalommal szerencsém volt, mert kaptak egy nagyobb könyvszállítmányt és így én nézhettem át elsőként. Ki is választottam vagy 10 könyvet. Megígérték, hogy ha beárazták őket, két nap múlva értük jöhetnek.

Ekkor már 2-3 hetente, a Fél-sziget nyitása előtt bementem hozzájuk beszélgetni és elfogyasztani egy finom teát. Mivel szeretek fényké-

pezni, megkértem őket, hogy hadd készítsék róluk pár képet, meg a boltról is. Megengedték. A másik dolog az volt, hogy elhatároztam: írok majd egy cikket róluk az újságunkba. Ekkor már tudtam, hogy a KözépPont nem csak egy

egyszerű adománybolt, hanem ahogy a szórólapjukon is hirdetik: Szellemi és közösségi tér, alkotóműhely és adománybolt.

Egyik nap a postára mentem csekket befizetni és volt egy bő fél órámmal, így betértem Zsuzsáékhoz. Beszélgettem és a teámat kortyolgattam, amikor bejött egy negyven év körüli fiatalember. Egyből bemutatkoztunk és letegeződtünk, majd mintha már régen ismernénk egymást, Zsuzsával nyíltan elkezdett beszélni előttem a problémáiról, hogy mi történt vele az elmúlt időszakban. Újra úgy éreztem magam, mintha a Fél-szigetben lettem volna, Gusztos Éva Mandaláján, vagy Román Zsuzsa Alkotócsoportján.

Beszélgetésbe elegyedtünk és én szóba hoztam a klubot. Nagy érdeklődéssel hallgatták, hogy milyen programjaink vannak, hogyan zajlik a klubélet. Mikor mondtam, hogy nálunk van lehetőség egész nyitvatartás alatt ping-pongozni, a fiatalembernek felcsillant a szeme. Közölte, hogy ő is szívesen lejárna hozzánk. Mondtam neki, hogy mi egy zárt körű társaság vagyunk, ahova csak pszichiátriai gondozottak járhatnak, ők is csak orvosi ajánlással.

Mivel nagyon érdekelte őt és Zsuzsáékat is, elmondtam, hogy nálunk megjelenik negyedévente egy újság, melyen keresztül jobban megismerhetnek minket. Mivel már elmúlt 12 óra felajánlottam, hogy hozok egy példányt a nemrég megjelent őszi lapból. Amint visszatértem, a fiatalember már el is kezdte olvasni lapunkat, s mivel ez a hely többek közt ezért is van kitalálva, azt mondta, hogy kiolvassa az egész lapot. Én megígértem, hogy innentől kezdve minden alkalommal hozok egy példányt a lapból. Remélem, ez a kis lépés is egy lehetőség ahhoz, hogy még jobban megismerhessenek minket.